

Тих днів не змовкне слава...

Ведучий.

*Є славні, світлі і величні дати,
І поміж ними, безумовно, ця!
Вона до нас прийшла ще раз
І звеселила душі і серця.*

Ведуча.

*Спинися біля братської могили,
Тут сплять чийсь батьки, брати, сини.
Вони Україну рідну боронили
В горнилі найстрашнішої війни.*

Ведучий.

*Не лицарі казкові, не антеї,
Звичайні люди, отакі, як ми,
Безстрашно кожну п'ядь землі своєї
Звільняли від фашистської чуми.*

Ведуча.

*Я вранці усміхнусь новому дню,
Пташиний щебет пролунає щемно.
Біля святого вічного вогню
Вклонімося визволителям доземно!*

(На сцені з'являються дівчатка із запаленими свічками у руках).

1-а дівчина.

*Коли верстаю в завтрашнє дорогу,
Нового дня виважую мотив,
Я думаю про нашу Перемогу
І стяг, що над рейхстагом лопотів.
Одна родина, брат із братом разом
Народ наш сили брав, як той Антей,
Із мудрості батьківського наказу,
Із величі негаснучих ідей.*

2-а дівчина.

*Давно мовчать гарматні жерла,
Гарячі кулі одсвистали,
Та слава тих років не вмерла:
Вона зійшла на п'єдестали.
Народжена в смертельнім герці,
Живе у бронзі і граніті,
Живе у кожнім чеснім серці,
Лунає скрізь по білім світі.*

3-я дівчина. Слава тим, хто здобув перемогу!

Всі. Слава! Слава! Слава!

4-а дівчина. Вічна слава тим, хто смертю хоробрих загинув!

Всі. Слава! Слава! Слава!

5-а дівчина (на фоні музики). День сьогоднішній нерозривно пов'язаний з учорашнім. І кожен слід на землі... І нинішня радість, і небо безхмарне, і наш достаток, і щасливе вільне життя - то твій слід на землі, Перемого!

6-а дівчина. ...Колись, одразу по війні, у визволених селах вогонь обережно несли від хати до хати, щоб зігрітися самим і зігріти інших. Щоб ним освітити хату, а радістю душі. Отак і вогонь життя іде від покоління до покоління - в майбутнє. Спасибі ж вам за збережене життя, воїни Великої Перемоги! Ми присягаємося вам:

Всі. Ніхто не забутий! Ніщо не забуде!

7-а дівчина. Ми не забудемо того лиховісного дня 22 червня 1941 р., коли німецько-фашистські загарбники підступно, без оголошення війни увірвалися в наш мирний дім. Запалали міста і села. Почалась Велика Вітчизняна війна.

8-й учень.

*Послухайте, а нас могло не бути!
Ви уявіть: немає нас і все!
І дні стоять у колосках і в руті,
Дніпро у море плескіт хвиль несе...*

9-й учень.

*Ні, ні, не плескіт, - бо який же плескіт,
Коли людей у ярма запрягли,
І там, де предки споконвік жили,
Концтабори і плаців чорні плеса...*

10-й учень.

*А он - дитя, схилилось над струмком.
Ну, ким би воно стало, аби сталось,
Щоб свастика над світом піднімалась
Розпластаним на вітрі павуком!*

11-й учень.

*Не кажіть: була війна давно, -
Ніби вчора все було, учора...
Влізла у наш дім руда потвора,
По-злодійськи вибивши вікно.*

12-й учень.

*Насунулася нелюдів навала,
Виплодків ворожості і зла.
Нівечила, нищила, воювала,
Вішала, калічила й пекла.*

13-й учень.

*Поки сонце ясне й горіє, -
Поки нам життя дає воно, -
Біль наш вічний, він не постаріє.
Не кажіть: була війна давно.*

14-й учень.

*...Русяве моє покоління, -
Перші ниточки сивини...
Про вас тужливо-осінньо
Говорили: «Діти війни»...*

(Звучить пісня «Ясени»).

Ясени

*Ясени, ясени,
Бачу вас за селом край дороги,
Бачу вас у красі,
Коли світиться рано в росі.
Ви приходите в сни,
Як дитинство моє босоноге,
Ви приходите в сни,
Кучеряві мої ясени.
Ясени, ясени.
Наді мною шумлять ваші крони,
І, неначе літа,
Жовте листя за вітром зліта.
Перший сніг сивини
Я приніс, як тривогу на скроні,
Перший сніг сивини
Впав на скроні, мої ясени. Ясени, ясени,
За селом прокричали лелеки,
І холодний як лід,
Залишили на обрії слід,
Їм шукати весни
І летіти далеко-далеко,
Їм шукати весни
І вертатись до вас, ясени.
Ясени, ясени,
Бачу вас за селом край дороги,
Вам вклоняюсь до ніг,
Як вертаюсь з далеких доріг.
Ви приходите в сни,
Як дитинство моє босоноге,
Ви приходите в сни,
Кучеряві мої ясени.*

*Ясени, ясени,
Ви приходите в сни.*

Учень.

*Ні, війна, ти була їм не мати,
Ти їм мачуха люта була.
Чорним смерчем ввірвалась, проклята,
І спалила дитинство до тла.*

Учениця.

*Ні, війна, ти були їм не мати, -
Чорний лик твій усе попелив.
Ваші спомини, наче солдати,
В шапцях пам'яті залягли.*

Учень.

*Ви лиші гралися у солдатиків, -
Колоски на полі доби.
Ви навчилися читать по плакатах:
«Чи усе ти для фронту зробив?»*

Учениця.

*Ви зросли, гордістю сповнені,
І раділа Вітчизна за вас.
Мов бійці, піднімаються спомини,
Щоб судити тебе, війна!*

Учень. Ми, народжені після Великої Перемоги. Ми, нащадки воїнів-переможців...

Всі. Засуджуємо тебе, війна!

Учениця. Ми засуджуємо тебе за руїни Брестської фортеці, за понівечений Київ, за спалений хліб, за кров і сльози, за сиріт і вдів. За дітей, позбавлених дитинства... Судимо і проклинаємо тебе, війна!

Степом, степом...

*Степом, степом йшли у бій солдати,
Степом, степом, обрії затягло...
Мати, мати стала коло хати,
А навкруг в диму село.
Степом, степом розгулись гармати,
Степом, степом - клеїт нароста...
Степом, степом падають солдати,
А навкруг шумлять жита. (2 р.)
Степом, степом поросли берізки,
Степом, степом сонце розлилось...
Степом, степом встали обеліски,
А навкруг розлив колось. (2 р.)
Степом, степом - людям жито жати,
Степом, степом - даль махне крилом...
Мати, мати жде свого солдата,
А солдат спить вічним сном! (2 р.)*

Ведучий.

*Поля, як порожні вокзали,
Притихли, примовкли...
Тривога росла...:
- Ми прийдем! - батьки нам казали. –
(Уперше неправду казали -
Не прийде з війни півсела...)*

Ведуча.

*Руді вітрила підняла, пливе
Зловісна ніч на Україну,
Та поки серце в нас живе -
Нас не поставлять на коліна!*

Ведучий.

*Безумна мати коси рве,
Зове повішаного сина.
Та поки серце в нас живе -
Нас не поставлять на коліна!*

Ведуча.

*Колись історія назве наш час
Народженням людини,*

*Бо поки серце в нас живе -
Ми не стояли на колінах!*

Ведучий.

*Кожен день календарний війни -
Наче постріл у серце, мов постріл
- З даліни, з даліни, з даліни...*

Ведуча.

*Наче постріл у серце, мов постріл,
Кожен день календарний війни.
Пригадаю - розколює простір,
Сівачеву займаючи постать,
Висіває в ріллю бур'яни
Кожен день календарний війни...*

Ведучий.

*З пам'яті не стерти...
Бачу з даліни
Біль отой нестерпний -
Чорний день війни...*

Ведучий.

*Вогонь розплати вглиб фашистських ліній
Робив просіки і свободу ніс
Від стін Москви до самого Берліна
За ріки крові і за море сліз.*

Ведуча.

*Ми йшли у бій за те, щоб до останку
Перемогти ненависних катів,
Щоб світ увесь у мирному світанку
Під променями сонця золотів.*

Ведучий. Мрії про мирні світанки в рідному краю давали наснагу бійцям, відірваним від рідного дому. І тому так раділи на передовій кожній звісточці, кожному листу.

Листоношу чекали бійці, як свого найкращого друга. А в далекому тилу, де кувалася зброя перемоги, листоношу чекали дружина солдата та його діти.

Ведуча.

*Листи, написані в окопах
І не відправлені, - листи
Не в силі жоден листоноша
До адресатів донести.*

Ведучий.

*Вони лежать в тісному світі
Серед заліза і кісток.
Уже їх вивчили напам'ять
Чорнозем, глина і пісок.*

Ведуча.

*Вода, розбавлена землею,
Уже не мертвою - жива.
Сплива, змиваючи собою
З них кров'ю писані слова.*

Ведучий.

*Піднімайся, піхото,
Вставай до останнього бою!
Ми - солдати! Солдати з тобою...
І ні кроку назад!
Бий фашистів-заброд!
Незрадлива рука
Ще розпечену зброю тримає.
З нами помста свята.
А за нами - народ!
Невідомих немає!*

Ведуча.

*Вони у битві чесно полягли -
А іншого ні вибору, ні змоги.
Вони загинули. Але перемогли,
Бо віддали життя для перемоги.*

Ведучий.

*Живу їх пам'ять вік шануєм ми,
Увічнивши, як обеліск безсмертя.
Та кулями пробитими грудьми
Не зупинити ворогів упертих.*

Ведуча.

*За ниви хлібні й ранки солов'їні,
За вітру шум і лагідні світання,
Усіх загиблих пошануймо нині
Скорботною хвилиною мовчання.*

Ведучий.

*Хвилина мовчання - затихли всі кроки,
Скорботи хвилина, громада мовчить.
Ніколи хай ті не вертаються роки,
Димами не вкриється неба блакить.*

Прошу всіх встати!

(Звучить метроном).

Дякую, прошу сісти.

Ведуча. Вічна шана полеглим героям!

Ведучий. Вічна шана всім, хто відстояв мир на землі!

Ведуча. Вічна шана всім, хто визволив Європу від коричневої чуми!

Ведучий. Вічна шана всім, хто здобув Перемогу!

Разом. Вічна шана!

Ведуча.

*Йшли бійці за кроком крок
Шляхами слави й перемог...
Вас, наче сонце з високості,
До себе просимо у гості!*

Ведучий.

*Під священним знаменом свободи
Ви у бурях великих пройшли,
Щоб народи для дружби і згоди
На оновлених землях жили.*

(Запрошуємо ветеранів на сцену).

Ведуча. Ми раді й щасливі вітати гостей.

Ведучий. Уклін від дорослих, уклін від дітей.

Ведуча.

*Та жорстока війна
Не ввірвалась в дитинство моє,
Листоноша в наш дім
Не приносила чорної звістки.
Але спокою пам'ять
Ні вдень, ні вночі не дає,
Бо так рясно зійшли*

По страждальній землі обеліски.

Ведучий.

*Я до них покладу найкрасивіші квіти землі
І холодний граніт обігрію своїми руками.
Пролітають роки, як у небі ключі журавлів,
І все менше стає ветеранів з роками.*

Ведуча.

*Давнє горе ще й як болить,
Дуже ниють і давні рани.
Ветерани! Живіть! Живіть!
Не лишайте нас, ветерани!*

Спасибі, солдати

Музика І. Карабиця, слова Б. Олійника

От і знову щебече весна коло нашої хати,

До травневого столу

Зійшлись посивілі солдати.

А при тихім вікні стала пам'ять війни.

*Вічна пам'ять війни.
Обнялися по-братськи,
Неначе побачились вперше.
Пожурилися трохи,
Що стало з літами їх менше.
Посміхнулись весні, що зростають сини,
Виростають сини, як надія і пам'ять!*

Приспів:

*Спасибі, солдати, за подвиг століть,
Якому нема і не буде ціни,
За право і щастя родитись і жити
І сіяти жито на мирні лани.
А роки летять, як сніг сивини,
І юність не вернеш з війни.
А ваша зоря безсмертно сія,
Як в битвах врятований світ.*

*Ми вклоняємось вам
По-синівськи доземно, солдати,
Пам'ятаємо ваші святі перемоги і втрати.
Тільки ж ви не спішіть у останній похід,
Тільки ж вічно живіть!
Ми вам рясту у ноги
Постелем від хати до хати,
Надаруєм онуків,
Немов ластів'яток, до свята.
Тільки в бронзу й граніт не спішіть:
Ми, живим вам, даруєм нев'янучу пам'ять!*